

Nalézací soud ovšem vyslovil, že čin se nestal z pohnutek nízkých a nečestných, nýbrž vznikl z politického smýšlení obviněného. Leč přes to je zprošťující kárný nález pochybený, pokud s ohledem na tuto pohnutku činu vyslovuje, že jím čest a vážnost stavovská dotčena nebyla.

Že se čin stal mimo povolání, není přirozeně rozhodné pro posouzení viny s hlediska kárného, neboť advokát je povinen (§ 2 kár. stat. a § 10, odst. 2 adv. ř.) i mimo povolání dbáti cti a vážnosti stavovské.

Že pak čin obviněného a následky, které toto jednání pro obviněného mělo, velmi citelně poškozují čest a vážnost stavovskou, je nasnadě.

Již faktum odsouzení pro trestný čin tak vážného rázu, úmyslně spáchaný, pro nějž byl obviněnému uložen těžký trest dvou měsíců tuhého vězení a pokuta 2.000 Kč, a faktum předchozího vzetí obviněného do vyšetřovací vazby po dobu přes dva měsíce trvající, jsou okolnostmi způsobilými otrásti důvěrou veřejnosti ve stav advokátský, ježto veřejnost usuzuje z jednání jednotlivého příslušníka stavu na celý stav. Na této zřejmé způsobilosti diskreditovati stav advokátský nemění v souzeném případě ničeho okolnost, že trestním soudem nebylo uznáno na pohnutky nízké a nečestné, nýbrž bylo vysloveno, že se obviněný dopustil činu ze svého jednostranně zahroceného politického přesvědčení.

Pokud advokát projeví své politické smýšlení veřejně a mužně se za ně postaví do všech důsledků, nelze mu jistě s hlediska kárného toto jednání vytýkati, pokud tím zároveň neporuší nějakou povinnost, zákonem uloženou.

V souzeném případě však obviněný spáchal trestný čin anonymně a skrývá se za název »Deutsche Liga zur Bekämpfung jüdischer Anmassung«, podnikl útok proti příslušníkům svého vlastního stavu advokátního. Slova letáku, že bezectně jednají Němci, kteří nechávají vydělávati židovské advokáty, svědčí o tom, že tu nejde o nějaké ideály, nýbrž o konkurenční boj při výdělku. Takový způsob konkurence jest ovšem neslučitelný s důstojností stavu advokátního.

Dlužno tudíž v jednání obviněného jak pro způsob provedení, tak i pro obsah jeho útoku proti určité skupině příslušníků stavu advokátního spatřovati přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. Byl proto napadený kárný nález změněn, obviněný uznán vinným tímto kárným přečinem a odsouzen podle § 12 kár. stat. k přiměřenému trestu i k náhradě nákladů kárného řízení v obou stolicích.

Čís. 336 dis.

Účel předběžné praxe kandidáta advokacie vyžaduje, aby kandidát konal zákonem předepsanou praxi pod stálým dozorem a odpovědností svého šéfa, což předpokládá stálý a osobní styk obou.

Je kárným přečinem porušení povinností povolání, zaměstnával-li advokát svého koncipienta po měsíce mimo své působíště a spokojil se jen telefonickými zprávami o jeho činnosti a tím, že s ním jeho činnost jednou týdně probíral.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1937, Ds I 29/37.)

Srov. rozh. čís. 151 dis. Sb. n. s.

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání Dr. A., advokáta v N., do nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání.

Z d ů v o d ů:

Není napadeno, že Dr. B. v době od července 1933 do května 1934, jsa zapsán v listině kandidátů advokacie jako koncipient svého bratra Dr. A., advokáta v N., stále se zdržoval v O. a byl pověřen svým šéfem, aby vedl právní a daňové věci jejich rodiny. I když se vychází z předpokladu, že Dr. B. o všech jednáních a šetřeních podával Dr. A-ovi do N. pravidelné zprávy, radil se s ním o dalším postupu jednak telefonicky, jednak jednou týdně při schůzkách v P., kdy od svého šéfa přijímal směrnice pro další postup, a i když se bere v počet, že právní práce konané Dr. B. v době jeho pobytu v O. mimo kancelář šéfovu, byly důkladné, řádně vypracované a vykazovaly znalost formy a obsahu, nelze uznati na právní pochybení kárné rady ve výroku, odsuzujícím Dr. A. pro přečin porušení povinností povolání. Odvolání se tu dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 120 dis. Sb. n. s., které se však na případ, o nějž jde, vůbec nehodí. Nejdeť tu o to, že advokát svému koncipientu trpí, že tento nedodrží kancelářských hodin. Dr. A. svěřil svému koncipientu určitý úsek agendy k vedení, z jeho příkazu byl jeho koncipient po celou řadu měsíců v O., Dr. A. neměl nad ním stálý dozor, nebyl s ním ve stálém styku. Kárná rada poukazuje výstižně na to, že účel předběžné praxe kandidátů advokacie vyžaduje, aby kandidát advokacie konal zákonem předepsanou praxi pod stálým dozorem a zodpovědností svého šéfa, což předpokládá stálý osobní styk šéfa s kandidátem advokacie a vylučuje, aby advokát zaměstnával svého koncipienta tak, jak tomu bylo v případě, o nějž jde, kde koncipient je stále mimo působíště advokátovo, a advokát se spokojuje jen s telefonickými zprávami a probíráním věcí s koncipientem jednou týdně. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že šlo o právní věci příbuzných obviněného, ani že Dr. B. provedl svěřené mu věci bezvadně, neboť v žádném případě nesměl Dr. A. porušiti povinnost dohlédati na práce svého koncipienta a býti s ním ve stálém styku, jak to vyžaduje účel praxe kandidátů advokacie u advokátů. I když nelze souhlasiti

s právním názorem kárné rady, že prý šlo vlastně o zřízení pobočného působíště, pro kterýžto názor není ve výsledcích provedeného šetření dostatečné opory, uváží-li se zejména zvláštní povaha agendy, kde šlo výlučně o právní věci nejbližších příbuzných obviněného, nemůže to důvodnosti odvolání nic prospěti, neboť obviněný byl podle výroku uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že dovolil, aby jeho koncipient nekonal pravidelně praxi v kanceláři zpravidla v úředních hodinách a na místě kanceláře pod přímým dozorem a vedením svého šéfa, a nebyl uznán vinným, že zřídil pobočné působíště své kanceláře.

Čís. 337 dis.

V pätnásťdňovej lehote § 95 adv. por. treba odvolanie nielen ohlásiť, ale aj odôvodniť.

Prekvalifikovanie zločinu na prečin (korekcionalizácia) nemá ani v disciplinárnom pokračovaní proti advokátom za následok použitie dvojročnej premlčacej lehoty § 102, odst. 2 adv. por.

(Rozh. zo dňa 6. novembra 1937, Ds IV 46/37.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. A., advokátovi v R., následkom odvolania štátneho zastupiteľstva v R. zrušil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu a uznal obvineného advokáta vinným disciplinárnym prečinom podľa § 68, písm. b) adv. por., ktorý tak spáchal, že roku 1930 dostal plnomocenstvo od F. a spol., aby vybral z depozitu pri krajskom súde v Ch. 4.444 Kč, a tieto aj vybral, ale stranám len čiastočne vydal a zbytok 3.219 Kč neodovzdal a pre seba ponechal, a že teda týmto svojím chovaním poškodil česť a dôstojnosť advokátskeho sboru a tým sa stal nehodným úcty a dôvery.

Odôvodnenie odvolania najvyšší súd odmietol.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku disciplinárneho súdu, ktorým obvinený advokát bol pri roku, konanom dňa 19. júna 1937, sprostý obžaloby, ohlásil štátny zástupca dňa 2. júla 1937 odvolanie pre toto sprostenie, žiadal o doručenie rozsudku a, keď sa tak stalo, podal písomné odôvodnenie datované dňa 7. júla 1937, ktoré dňa 9. júla 1937 došlo advokátskej komore.

Podľa § 95 advok. por. môžu sa strany proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu, ak sú pri vyhlásení rozsudku prítomné, odvolať za 15 dní od vyhlásenia rozsudku. V tejto lehote treba však nielen odvolanie ohlásiť, ale aj odôvodniť, lebo advok. por. nemá podobného ustanovenia